

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 154/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. M., bytom R. B., zastúpeného komerčnou právničkou JUDr. M. S., Komerčná právnická kancelária, K., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaniach vedených pod sp. zn. 36 Cb 24 K 68/96, sp. zn. 36 Cb 24 K 206/97 a sp. zn. 36 Cb 40/99 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2003 doručená sťažnosť Ing. I. M., bytom R. B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného komerčnou právničkou JUDr. M. S., Komerčná právnická kancelária, K., ktorou namietal porušenie

jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 36 Cb 24 K 68/96, sp. zn. 36 Cb 24 K 206/97 (ďalej len „konkurzné konanie“) a sp. zn. 36 Cb 40/99 (ďalej len „incidenčné konanie“). Sťažovateľ okrem vyslovenia porušenia označeného práva žiadal prikázať konať v uvedených konaniach bez zbytočných priet'ahov a priznať mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 560 000 Sk.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v uvedenom konkurznom konaní sťažovateľ 25. júna 1998 prihlásil svoju pohľadávku vo výške 554 440 Sk, ktorá však bola podľa sťažovateľa „bezdôvodne popretá správcom KP úpadcu PD Drienčany JUDr. M. D., čoho dôkazom je rozsudok súdu vyhlásený dňa 30. 4. 2002 sp. zn. 36 Cb 40/99-19, ktorý dodnes nebol sťažovateľovi doručený, čo sťažovateľ nepovažuje za zákonný postup súdu“. V súvislosti s týmto incidenčným konaním sťažovateľ uviedol, že „Nesprávnym postupom súdu boli preto zavinené zbytočné priet'ahy v konaní pred súdom vedenom pod sp. zn. 36 Cb 40/99“.

Pokiaľ ide o konkurzné konanie, sťažovateľ uviedol, že jeho veci „trvajú, čo do ich prejednávania neprimerane dlho a sú sprevádzané zbytočnými priet'ahmi a nesprávnym postupom súdu odporujúcim čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sťažovateľ nebol predvolaný na prieskumné pojednávanie, ktoré bolo dňa 18. 5. 1999, kde by bol býval mohol preukázať opodstatnenosť uplatnenej pohľadávky 558.440,- Sk. (...) Preto namieta, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (...)“ v uvedenom konkurznom konaní.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná (...) súdom (...), ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V rámci predbežného prerokovania veci sa k prijatiu a opodstatnenosti sťažnosti vyjadril predseda krajského súdu. Z jeho vyjadrenia vyplýva, že „Dňa 3. 3. 1998 bol pod č. k. 36-24 K 68/96 (návrh č. k. 36-24 K 206/97 bol priradený) vyhlásený podľa zák. č. 328/1991 Zb. na majetok úpadcu Poľnohospodárske družstvo Driečany konkurz. Na základe uznesenia o jeho vyhlásení si sťažovateľ uplatnil dňa 25. 6. 1998 konkurznú prihlášku, ktorá bola správcom konkurznej podstaty popretá čo do základu s odôvodnením, že sťažovateľ uplatnil nárok na neexistujúci subjekt, t. j. zomrelého otca, pričom nepreukázal prechod práva na svoju osobu. O tejto skutočnosti, napriek neprítomnosti na

prieskumnom pojednávaní, bol upovedomený v súlade s ust. § 23 ods. 6 Zákona o konkurze a vyrovnaní s poučením o možnosti podania incidenčnej žaloby. K námietke sťažovateľa, že nebol predvolaný na prieskumné pojednávanie je potrebné uviesť, že na prieskumné pojednávanie sa účastníci nepredvolávajú osobne formou predvolaní v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ale doručovanie sa vykonáva a zabezpečuje v súlade s ust. § 66c Zákona o konkurze a vyrovnaní, t. j. prostredníctvom Obchodného vestníka. Práva sťažovateľa boli zabezpečené doručením upovedomenia o výsledku pojednávania, ktoré prevzal 31. 5. 1999. Oznámenie o zvolaní prieskumného pojednávania bolo do Obchodného vestníka zaslané 14. 4. 1999, zverejnené bolo 5. 5. 1999 a prieskumné pojednávanie sa konalo 18. 5. 1999. Dňa 24. 6. 1999 bola súdu doručená incidenčná žaloba (č. k. 36 Cb 40/99) bez zaplataenia súdneho poplatku. Súdny poplatok sťažovateľ uhradil 28. 9. 2000 pri doplnení pôvodného žalobného návrhu. Pojednávanie sa konalo 12. 2. 2000“ (správne 2002) „a bolo odročené pre nekompletnosť dokladov, týkajúcich sa dedičského konania, nakoľko súd nemal preukázané, že sťažovateľ sa stal účastníkom po zomrelom otcovi. Ďalšie pojednávanie sa konalo bezprostredne dňa 30. 4. 2002. Na tomto pojednávaní bola pohľadávka zistená čo do pravosti, výšky aj poradia. Rozsudok bol doručený podľa návratky doručenky dcére sťažovateľa. Je nepochybné, že sťažovateľ rozsudok obdržal a oboznámil sa s jeho obsahom. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 3. 7. 2002. (...) Pohľadávka sťažovateľa nie je prednostnou pohľadávkou v zmysle ust. § 31 Zákona o konkurze a vyrovnaní, preto môže byť podľa ust. § 32 cit. zákona vyplatená len v rámci rozvrhového uznesenia. Keďže v predmetnom konkurze doposiaľ prebieha speňažovanie majetku správcom konkurznej podstaty, nie je možné určiť ani predbežný termín ukončenia konkurzu. Z dôvodov uvedených vyššie sťažnosť Ing. I. M. považujem za neopodstatnenú“.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa označených článkov ústavy a Dohovoru, ku ktorému malo dôjsť v označenom konkurznom a incidenčnom konaní.

1. Pokiaľ ide o incidenčné konanie, z vyjadrenia predsedu krajského súdu vyplýva, že toto bolo právoplatne skončené 3. júla 2002.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty (napr. II. ÚS 61/98). Tento účel už spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom skončení napadnutého súdneho konania. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď porušenie namietaného práva ešte trvalo (mutatis mutandis I. ÚS 34/99, I. ÚS 22/01-52).

Pretože sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru v čase, keď už označené súdne konanie bolo právoplatne skončené a z tohto dôvodu v čase podania sťažnosti namietané porušenie práva už netrvalo, bolo potrebné jeho sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z týchto dôvodov odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú. K tomu ústavný súd dodáva, že v rámci predmetu tohto konania vymedzeného návrhom na začatie konania, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), sa ústavný súd nemohol zaoberať tvrdením sťažovateľa o nedoručení rozsudku zákonným spôsobom, a teda len na základe tohto jeho tvrdenia spochybniť krajským súdom potvrdenú právoplatnosť rozsudku z 30. apríla 2002 vyneseneho v tomto incidenčnom konaní.

2. Pokiaľ ide o konkurzné konanie, ústavný súd konštatuje, že nebolo doteraz skončené a pohľadávka sťažovateľa nemohla byť uspokojená z dôvodu, že podľa vyjadrenia krajského súdu „v predmetnom konkurze doposiaľ prebieha speňažovanie majetku správcom konkurznej podstaty“.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 48/03).

Podľa názoru ústavného súdu postup krajského súdu v konkurznom konaní nemožno na základe skutočností uvedených v s'ťažnosti považovať za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, resp čl. 6 ods. 1 Dohovoru. S ohľadom na tieto skutočnosti neprichádza teda do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup všeobecného súdu mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie tohto základného práva s'ťažovateľa. S'ťažnosť s'ťažovateľa bola v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2003